TEHNICA, ELEMENT DETERMINANT ȘI ÎN ALERGĂRILE PE TEREN VARIAT

După Crosul Balcanic

La atletism, rezultatele înalte au ca suport, în primul rînd, potențialul fizic, tehnica fiind un element determinant cu deosebire în probele de sărituri și aruncări, în alergările peste garduri sau obstacole, la ștafete. Iată însă că întrecerile Crosului Balcanic de la Tripolis ne-au oferit un exemplu în care tehnica — sau, mai bine spus, adaptarea tehnicii, a pasului de alergare la condițiile traseului — s-a dovedit o condiție esențială în obținerea succesului.

Se impune mai întîi o scurtă prezentare a parcursului de alergare, pe care Emile Declerq, președintele comisiei de cros a I.A.A.F., îl considera drept unul dintre cele mai dificile pe care le-a întîlnit vreodată. Traseul a fost greu atît în ceea ce privește compoziția solului — dur, cu porțiuni lungi de pietriș și chiar asfalt — cît și datorită profilului său, cu urcușuri lungi și coborîșuri abrupte, chiar periculoase. Desigur, în aceste condiții pregătirea sau valoarea reală a concurenților, cunoscută din cursele de pe pistă — în care, de pildă, performanțele campionilor noștri **Natalia Mărășescu** și **Ilie Floroiu** erau net superioare celor ale adversarilor — și-ar fi găsit mai greu posibilități de exprimare.

Trebuie să spunem însă că tocmai aceste dificultăți suplimentare au devenit un atu pentru reprezentanții noștri. Ne-a surprins plăcut grija deosebită cu care tehnicienii lotului român au analizat în amănunt traseul, pe fragmente, dînd indicații alergătorilor referitoare la felul în care trebuie parcursă fiecare porțiune, cum trebuie chibzuit efortul de-a lungul traseului. Sfaturile au fost ascultate și acolo unde ele au fost susținute de capacități fizice superioare rezultatele vorbesc de la sine. Natalia Mărășescu și Maricica Puică au depășit-o pe Onbacieva la jumătatea cursei pe o porțiune de deal, apoi Mărășescu și-a mărit avansul la cele două coboriri. Iugoslavul Vulovici s-a ținut scai de Floroiu, dar alergarea economicoasă a lui Ilie a păstrat întacte resursele record-manului nostru, iar la 8 000 m, tot pe porțiunea de urcuș prelungit, Ilie a știut cînd și cum să ridice tempoul, cîștigînd în mai puțin de un kilometru cîteva zeci de metri.

Desigur, comportarea frumoasă a atleților români are ca primă explicație pregătirea efectuată în această iarnă. Maniera — fără replică — în care au fost obținute cele șase victorii trebuie înțeleasă însă și ca un rezultat al adaptării tehnicii de alergare la condițiile specifice ale dificilului traseu de la Tripolis. Să reținem acest lucru.

VI. MORARU

Importante modificări ale sistemului competițional la handbal

● A fost înființată „Cupa României"

Cerute de actuala dezvoltare a handbalului, de obiectivele sale majore privind progresul calitativ și obținerea unor noi performanțe de valoare în arena internațională, modificările aduse sistemului competițional au menirea să contribuie la promovarea realelor valori, să asigure premise sigure pentru o dîrză și stimulatoare dispută în campionatele diviziionare A și B.

Iată care sînt modificările :

1. **Începînd cu sezonul competițional 1977/1978, campionatele republicane (Diviziile) A și B, masculin și feminin, se vor organiza după cum urmează : categoria (Divizia) A într-o serie cu 10 echipe**, în loc de 12 ; **categoria (Divizia) B în două serii a cîte 8 echipe fiecare** (repartizate după criteriul geografic), în loc de două serii cu cîte 10 echipe.

2. **Începînd cu sezonul competițional 1977/1978, campionatul categoriei (Diviziei) A, masculin și feminin, se va organiza în numai două tururi** (tur-retur), **cu etape săptămînale**, renunțîndu-se la turul III, sistem turnee de sală.

3. **În locul turului III** (sistem turnee de sală) **se va organiza „Cupa României", atît la băieți cît și la fete, după sistemul de desfășurare folosit la campionatele mondiale de seniori.**

„Cupa României" va fi organizată cu participarea a 16 echipe (10 din Divizia A și primele trei clasate în fiecare dintre cele două serii ale Diviziei B) și se va desfășura în fiecare an, în sală, în perioada ianuarie-februarie. În anii în care „Daciada" se desfășoară cu finală pe țară, „Cupa României" se va transforma — pentru seniori — în „Daciadă".

4. Pentru trecerea la noua formulă competițională, cu număr redus de echipe în categoriile (Diviziile) A și B, **se va organiza în zilele de 3—4 și 5 iunie 1977 turnee de baraj**, în centre neutre, după cum urmează :

a) **turneul de baraj pentru categoria (Divizia) A, masculin și feminin** (echipele clasate pe locurile 11 și 12 în ediția 1976/1977 a campionatului republican categoria A vor retrograda conform prevederilor regulamentare) : **echipele clasate pe locurile 9 și 10 în ediția 1976/1977, în Divizia A, precum și cele clasate pe locul I în cele două serii ale Diviziei B ediția 1976/1977** vor participa la un turneu care se va desfășura după sistemul „numai tur" ; primele două clasate vor promova în categoria (Divizia) A, celelalte două urmînd să activeze în sezonul 1977/1978 în categoria (Divizia) B ;

b) **turneele de baraj pentru categoria (Divizia) B, masculin și feminin** (echipele clasate pe locurile 9—10 în cele două serii ale categoriei B, ediția 1976/1977, vor retrograda în campionatele județene de calificare, conform prevederilor regulamentare) : **echipele clasate pe locul 8 în cele două serii ale categoriei (Diviziei) B, împreună cu echipele clasate pe locul I în cele patru serii finale ale campionatului de calificare**, vor fi împărțite în două serii (alcătuite după criterii geografice) a cîte trei echipe fiecare, urmînd să joace între ele după sistemul „numai tur" ; echipele clasate pe locul I în aceste două serii vor promova în categoria (Divizia) B, celelalte urmînd să activeze în sezonul 1977/1978 în campionatele județene de calificare.

Toate celelalte competiții din calendarul competițional intern 1977/1978 (campionatul republican de juniori — școlari, campionatul de calificare seniori, concursul republican pentru juniori cat. a II-a și a III-a) se vor desfășura după regulamentele în vigoare.

La „Turneul Primăverii" la box

MULȚI PARTICIPANȚI CU O PREGĂTIRE SLABĂ

În cadrul **„Turneului Primăverii"** — competiție care avea menirea să trieze concurenții în vederea participării la Turneul internațional al României, „Centura de aur", la Galați au fost programate disputele la categoriile semimuscă, cocoș, semiușoară, semimijlocie, mijlocie și grea. Cum regulamentul competiției a permis înscrierea nelimitată a boxerilor seniori, organizatorii s-au trezit în fața unei situații dificile, numărul concurenților la unele categorii depășind posibilitățile de organizare a întrecerilor în timpul afectat acestui scop. La semiușoară și la semimijlocie, de pildă, numărul înscrișilor depășea numărul maxim de 32, care presupunea susținerea a cinci meciuri în timp de cinci zile. Dar, trecînd peste acest aspect de ordin organizatoric, turneul de la Galați a adus în ring majoritatea celor mai buni pugiliști din țară la aceste categorii, excepție făcînd componenții echipei naționale, care au evoluat la Hanovra. Din acest punct de vedere, concursul a fost foarte util, permițînd o trecere în revistă a întregului potențial valoric al boxului nostru.

Trebuie să spunem însă, de la bun început, că pregătirea tehnică a multora dintre participanții la turneul de la Galați a fost cu mult sub nivelul admis într-o astfel de întrecere. În primele zile ale competiției, pe ringul din Sala sporturilor au urcat foarte mulți sportivi care aveau un bagaj sărac de cunoștințe tehnice, fapt care demonstrează că în multe secții din țară nu există suficientă preocupare pentru deprinderea corectă a procedeelor tehnice de atac și de apărare. **Or, într-un sport atît de complex ca boxul,** în care execuția unui procedeu tehnic de atac se face în condiții mereu diferite (în funcție de particularitățile și acțiunile adversarului) **nu este posibilă performanța fără a stăpîni foarte bine tehnica.**

Chiar și în galele următoare, cînd au evoluat sportivi oricum mai buni am văzut boxeri insuficient pregătiți din punct de vedere tehnic. În rîndul acestora îi amintim pe semimijlocii **Vasile Farcău** (Chimia Arad), **Achim Taraș** (Steagul roșu Brașov) — au făcut cel mai urît meci al zilei — **Dumitru Tiron** (Metalul Bîrlad), semiușorii **Ștefan Ciurcă** (Voința București), **Nicolae Păun** (Autobuzul Buc.) și **Iulian Simion** (Steaua), mijlociul **Viorel Dorcu** (A.S.A. Bacău) — pugiliști ale căror cunoștințe tehnice se situează foarte aproape de nivelul începătorilor. Și lista ar putea continua...

Această constatare nu trebuie să conducă la concluzia că nivelul tehnic al competiției a fost în totalitate scăzut, că n-au existat și boxeri cu o zestre de cunoștințe tehnice corespunzătoare. Cei prezenți au fost încîntați de evoluțiile tînărului **Iuliu Moldovan** — antrenor **Gh. Roșca** (I.S.C. Turzii) — boxer care, deși s-a dovedit încă fîrav, a excelat prin tehnică, prin box spectaculos. O bună tehnică au dovedit și **Adem Sali, Faredin Ibrahim** (Farul), **Ion Mantu** (Steaua), **Cornel Hodut** (Rapid), **Carol Hajnal** (Steaua), **Valentin Silaghi** (Dinamo).

Firește, nu poate fi vorba de un stil comun de luptă, ci despre o înclinație spre boxul tehnic, fiecare dintre acești pugiliști adaptînd procedeele de atac și apărare la particularitățile lor (înălțime, viteză, îndemînare, forță etc.).

Mihai TRANCĂ

VALOAREA MEDIOCRĂ A PIVOȚILOR LIMITEAZĂ PERFORMANȚELE BASCHETULUI NOSTRU

● PRINCIPALELE CARENȚE: TEHNICITATEA SCĂZUTĂ ȘI GABARITUL REDUS

Încheierea campionatelor republicane de baschet ne oferă prilejul aprecierii stadiului de rezolvare a unor probleme importante ale acestui joc sportiv, legate de viitoarea activitate internațională a echipelor țării noastre (principale obiective în 1977 : campionatul european și Balcaniada pentru lotul de seniori ; Balcaniada pentru cel de senioare ; Universiada pentru selecționatele studențești — masculine și feminine — care aproape se confundă cu reprezentativele României). De la bun început dorim să... punem degetul pe rană, sesizînd că *handicapul nr. 1 al formațiilor românești — necompetitivitatea pivoților pe plan internațional — persistă*, ca anul trecut, *ca în anii trecuți*, cînd echipele naționale și de club au înregistrat rezultate modeste și chiar mediocre în competițiile oficiale la care au participat. Este drept că la fete s-a observat un oarecare progres, *Rodica Goian, Ștefania Giurea* și *Mariana Andrescu*, manifestînd un plus de valoare tehnică, insuficient însă (după opinia noastră), pentru a le ridica la nivelul pivoților din reprezentativele fruntașe ale baschetului european. La băieți, situația este cam aceeași ca în 1975, cînd lotul țării noastre s-a clasat pe locul 11 la campionatul european, sau ca în 1976, cînd a ocupat ultimul loc la campionatul balcanic. Doar *Oczelak* (care, de fapt, este folosit mai mult ca extremă) și *Georgescu* punctează în fața pivoților adverși, ceilalți (*Ivascenco, Mihuță, Gh. Dumitru*, ca să amintim doar pe cîțiva din cei încercați în lotul național) neavînd bagajul de procedee tehnice care să le permită depășirea „funcției" de recuperatori. În aceste condiții, formațiile țării noastre vor fi din nou nevoite să recurgă la diferite soluții tactice, de fapt, niște paleative, ale căror rezultate formează palmaresul nesatisfăcător al baschetului din țara noastră.

Campionatele republicane recent încheiate au evidențiat pe parcursul desfășurării lor unele elemente tinere, dotate, cu talie și gabarit apropiate de cerințele baschetului modern, ca de pildă, *Elena Filip* (Politehnica București) — 1,84 m, *Angela Silin* (Universitatea Timișoara) — 1,90 m, *Adriana Constantinescu* (Crișul Oradea) — 1,85 m, *Roman Opșitaru* (Steaua) — 2,08 m, *Carol Takacs* (Politehnica Iași) — 2,01 m, *Dezideriu Benedek* (C.S.U. Brașov) — 2,04 m. Din păcate, lista acestora nu este prea lungă, dar tocmai acesta trebuie să fie motivul care să determine pe antrenorii divizionarelor A, B, școlare și de juniori să privească cu toată răspunderea această problemă, atît de importantă a baschetului din țara noastră : problema pivoților. Elementul uman existent trebuie îndrumat cu pricepere, cu migală, neîntîrziat, spre o pregătire specială, specifică pivoților, a căror creștere valorică necesită un volum mai mare de muncă, un plus de exigență. Nu este permis ca din circa 40 de jucători divizionari de peste 2 m, doar cîțiva să fie apți de selecționare în lotul reprezentativ, ceilalți, cu o tehnică rudimentară, bătînd pasul pe loc, menținîndu-se la un plafon care-i face utili doar în... campionatele țării. Competițiile interțări și intercluburi (nu mai departe balcaniadele din luna decembrie a anului trecut și cupele europene — ediția 1976—1977) ne-au demonstrat, spre amărăciunea noastră, că așa-zișii pivoți ai formațiilor românești sînt ca niște începători (prin cunoștințele lor tehnice și tactice) față de cei ai echipelor adverse, ei neizbutind să înscrie decît un număr infim de coșuri. Fapt care trebuie să hotărască, în sfîrșit, pe antrenori să se ocupe în mod serios și în profunzime de problema pivoților.

Dumitru STANCULESCU

POLOIȘTII SE ADAPTEAZĂ TIMID CERINȚELOR NOULUI REGULAMENT

Citeva constatări ale antrenorului A. Grințescu

La întoarcerea din recentul turneu din Brazilia ne-a vizitat la redacție **Anatol Grințescu**, unul dintre antrenorii echipei naționale de polo. Subiectul discuției noastre : jocurile susținute de „7"-le reprezentativ la Rio de Janeiro și la Sao Paolo.

— Ne-ar interesa mai ales cum s-au adaptat jucătorii noștri noilor modificări de regulament ?

— Poate că nu este încă timpul unor concluzii ferme. Nu uitați că ei s-au aflat la cel dintîi test practic, la primele jocuri oficiale. Totuși, cîteva elemente au reținut atenția, ele fiind sesizate nu numai în confruntările cu campioana olimpică, echipa Ungariei, dar și în cele cu formații din al doilea eșalon valoric (Mexic, Braziliia).

— Despre ce este vorba ?

— La antrenamentele dinaintea turneului m-am putut convinge că jucătorii știu, în linii mari, să se orienteze... teoretic, în noua desfășurare a unei partide. Practic însă, ei manifestă o timiditate sau, altfel numită, o lipsă de curaj, de spontaneitate. Jocul a devenit acum foarte rapid și necesită multă imaginație, mișcări spontane, decizii de moment. Cine nu se va putea încadra în acest ritm nu va rezista...

— Un exemplu concret ?

— Iată, de pildă, declanșarea și susținerea contraatacului. Echipa acționează colectiv în prima sa fază ; adică, toți cei șase jucători încearcă să se „rupă" de adversari, plecînd rapid spre poarta opusă. Portarii au început să se deprindă cu aruncarea balonului spre jucătorul cel mai bine plasat. În faza următoare însă, manevrele devin mai lente ; fie pentru că nu se cunoaște prea bine tehnica demarcajului, fie că pasele întîrzie uneori, sau pentru că celor mai mulți dintre atacanți le lipsește spontaneitatea încercării unei combinații (undoi) scurte, care să ducă și la finalizare.

— Alte observații ?

— Prin scurtarea duratei fazelor de atac, numărul acțiunilor ofensive a crescut simțitor. Iată de ce cred că toți cei șase jucători trebuie să devină șuteri perfecți. „Caruselul" paselor va dispare treptat din tactica jocului și fiecare poloist va trebuie să se dovedească capabil de a concretiza prompt, în orice situație s-ar afla. În altă ordine de idei, nu sînt mulțumit încă de stadiul atins de jucători în ceea ce privește rezistența în regim de viteză. Sînt situații în jocul de acum, cînd trebuie să sprintezi de 7—8 ori la rînd și, în mod firesc, în acest caz sînt avantajați jucătorii cu un gabarit mai mic, cum sînt cei ai naționalei noastre. Cred că în această direcție va trebui să ajungem la un nivel superior, pentru a ne putea crea un atu în fața formațiilor care mai mizează pe forță și talie.

— Cum vedeți desfășurarea în continuare a pregătirilor ?

— Sînt necesare jocuri, foarte multe jocuri, atît pe plan intern cît și pe plan internațional. Pentru a putea căpăta curajul, spontaneitatea de care aminteam, mai multă personalitate, poloiștii vor trebui să se afle cît mai mult în condiții apropiate de joc, avînd în față adversari de diverse valori. Cu alte cuvinte — antrenamente zilnice și jocuri săptămînale.

— Ce părere aveți despre noul sistem de arbitraj ?

— Cred că ar fi fost mai bine ca pînă la însușirea și înțelegerea deplină a noului regulament partidele să fie conduse în continuare de cîte un singur arbitru. S-ar fi evitat deciziile contrare. Apoi, probabil că dezvoltarea jocului ar fi dus la soluția adoptată de pe acum, cu cîte doi arbitri. Dar cum noi, antrenorii, sîntem rareori consultați în asemenea cazuri...

Adrian VASILIU